

[Aksel Larsen.]

ringens lovforslag. Men desværre skæmmes den såkaldte helhedsløsning derved, at man på den mest urationelle måde stadig vil fortsætte med tilskuds politik over for landbruget og med den kunstige levnedsmiddelfordyrelse. Man vil opretholde den skattelettelse, man i sin tid begik den brøler at aftale med venstre og de konservative. Og der er andre ting i den, som vi mener vi må være modstandere af. Netop af den grund er de 12 lovforslag ingen helhedsløsning. Men det er sådan, at hvis man tager de dårlige ting ud af buketten, så ville der blive skabt et klima herhjemme socialt og politisk, så man bestemt ville kunne klare overenskomstsituationen uden lovgivning og uden regeringsindgreb. Og det ville altså gøre det lovforslag, der foreligger om forlængelse af de kollektive overenskomster, overflødigt.

De 12 lovforslag fra regeringen repræsenterer ikke en helhedsløsning. Men jeg har ikke noget imod, at regeringen og socialdemokratiet tror det, og hvis de vil stille ultimatum på dette grundlag, så værsgo; men at en statsminister på et sådant grundlag stiller et ultimatum af den art, som vi har fået præsenteret her i dag, det viser, at han i virkeligheden er klar over sin helhedsløsnings og sin politik's indre skævhed. Lad os få det prøvet over for vælgerne. Vi skal se, at selv om valget i sig selv på selve valgdagen ikke løser problemet, så åbner det for en løsning af problemerne, som bliver bedre end det, vi hidtil har været præsenteret for.

Rimstad: Til den højtærede arbejdsminister vil jeg gerne sige med hensyn til løn­glidningen — altså det, vi i dette tilfælde kalder afsmitningen — at det er jo ikke nok, at den højtærede statsminister siger, at det er lovens forudsætning, at en sådan afsmitning ikke finder sted. Der må også i loven findes bestemmelser, der klart og skarpt forhindrer en sådan afsmitning. De findes af gode grunde ikke, og jeg er her enig med det

ærede medlem hr. Axel Kristensen i, at de kan ikke laves. Det er først og fremmest af den grund, at vi ikke kan medvirke til den højtærede arbejdsministers forslag.

Til den højtærede handelsminister har jeg den bemærkning at gøre, at jeg synes, at han stiller tingene på hovedet, når han siger, at det ikke alene er lønmodtagerne, der skal bære byrderne, men at også private rentenydere må bære deres del af byrden. Vor argumentation var jo her i overensstemmelse med forslaget's klare hensigt netop den, at når rentenyderne, aktionærerne, ikke skal have regulering, fordi vi altså skal have udbyttebegrænsning, må forudsætningen være, at lønmodtagerne heller ikke får regulering. Men det får de netop. Det er det, der er forkert.

Den højtærede handelsminister talte om den lille beskedne enke, der ikke, som jeg nævnte, kunne få regulering. Han gav mig jo ret, men morede sig over, at jeg betegnede en skatteyder, der betalte op imod halvdelen af formuens afkastning i formueskat, som en beskedne borger på linje med de lavest lønede i vort samfund. Jeg bliver da nødt til at gøre et lille regnestykke. De såkaldte lavestlønnede tjener jo akkurat maksimalt 275 kr. om ugen eller ca. 14.000 kr. om året. Der er mange små rentenydere med en formue f. eks. på 400.000 kr., der i dag kun får omkring 3 pct. ud af deres investeringer. De kan f. eks. have investeret i det statsgaranterede danske luftfartsselskabs aktier, eller deres investeringer kan være gamle. De kan altså have ca. 12.000 kr. i afkastning om året, og formueskatten, der må betales, er af en størrelsesorden på 5.000 kr. Jeg må derfor sige, at mit udtryk „op imod halvdelen“ er ikke så forkert, at den højtærede handelsminister ligefrem behøver at more sig over det; han har blot ikke klargjort sig tallene; det er det, der er i vejen, men det må erkendes, at de jo også er overraskende.

Til den højtærede statsministers bemærkninger til de uafhængige har jeg den kommentar, at der jo heri var meget skum og lidet